

<https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-12>

УДК 347.412.1

М. В. ГУРА

кандидат юридичних наук,

старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

E-mail: m.gura@karazin.ua ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7695-7672>

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

м. Харків, 61022, майдан Свободи, 4

МІСЦЕ ДОГОВОРУ ПРО НЕРОЗГОЛОШЕННЯ КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В СИСТЕМІ ПРАВОЧИНІВ

АНОТАЦІЯ: *Вступ.* В статті досліджуються правова характеристика договору про нерозголошення конфіденційної інформації та його місце в системі інших правочинів.

Короткий зміст основних результатів дослідження. Визначено місце договору про нерозголошення конфіденційної інформації серед каузальних, абстрактних, еквівалентних (мінових) та алеаторних (ризикових) договорів, а також можливість його визнання публічним, умовним, змішаним, та договором приєднання. Наголошено, що *causa* договору про нерозголошення конфіденційної інформації є чітко визначеною та полягає у створенні негативних зобов'язань, які обов'язково відображаються в договорі. Мета має принципове значення для дійсності цього договору та відображається шляхом формулювання його предмету та інших положень змісту. Доведено, що через те що договір про нерозголошення конфіденційної інформації направлений на створення негативних зобов'язань та у більшості випадків має безоплатний характер, доцільно говорити не про передачу сторонами благ одна-одній, а про створення зустрічних зобов'язань з нерозголошення. Зазначено, що договір про нерозголошення конфіденційної інформації укладається не для того щоб передати благо (інформацію), а для того, щоб стало можливим виконання трудових обов'язків, зобов'язань з надання послуг тощо. Автор зазначає, що досліджуваний договір носить не міновий, а превентивний характер, створюючи умови для недопущення розголошення інформації.

Висновок. В результаті дослідження автор робить висновок, що у більшості випадків, договір про нерозголошення конфіденційної інформації є каузальним, алеаторним, взаємопогоджуваним, комплексним та не є публічним. Проте, через відсутність детального правового регулювання цього договору, сторони можуть укласти договір про нерозголошення конфіденційної інформації який буде змішаним, мати форму умовного правочину тощо.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: *правова характеристика договору, договір про нерозголошення конфіденційної інформації, NDA, алеаторні договори, каузальні правочини, змішані та комплексні договори, публічний договір.*

Як цитувати: Гура М.В. Місце договору про нерозголошення конфіденційної інформації в системі правочинів. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, серія «Право».* 2024. Вип. 37. С. 112-118. <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-12>

In cites: Hura M.V. (2024). Place of the agreement on non-disclosure of confidential information in the legal contract system. *The Journal of V.N. Karazin Kharkiv National University, Series "Law",* (37), P. 112-118 <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-12> (in Ukrainian)

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Правова характеристика договору про нерозголошення конфіденційної інформації відображає його основні ідеї, зміст, порядок правового регулювання та інші фундаментально важливі риси. Відсутність нормативно закріпленої характеристики цього договору та його широка поширеність у практичній діяльності зумовлюють актуальність розробки даної теми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких розглядаються різні аспекти даної проблеми і на які спирається автор. Окремі питання проблематики договору про

нерозголошення конфіденційної інформації та правової характеристики договорів зазнали дослідження в працях Л. О. Булко, Е. В. Вакуловича, А. О. Гордеюка, А. М. Гужви, Ю. О. Заїки, Р. А. Лідовеця, О. О. Ловяка, Є. О. Мічуріна, Є. В. Осуховської, В. Г. Павлова, Р. І. Таш'яна, Е. В. Твердохліб, І. С. Тімуша та інших. Формулювання мети статті (постановка завдання).

Визначити місце договору про нерозголошення конфіденційної інформації серед каузальних, абстрактних, еквівалентних (мінових) та алеаторних (ризикових) договорів, а також можливість його визнання публічним, умовним, змішаним, та договором приєднання.

Матеріали та методи. Застосовуються загальнонаукові та спеціально наукові методи пізнання: логічний (дедукція та індукція, аналіз та синтез, абстрагування та порівняння); герменевтичний (щодо розуміння наукових текстів); формально-догматичний.

Основні результати дослідження. Правова характеристика договору відображає його природу та механізм застосування, дозволяє визначити належність та неналежність виконання його умов, зобов'язань тощо. На сьогоднішній день відсутнє нормативне та доктринальне визначення правової природи договору про нерозголошення конфіденційної інформації, що породжує дискусії про його алеаторний та еквівалентний характер, каузальність та публічність. У попередньому дослідженні ми встановили, що договір про нерозголошення конфіденційної інформації може бути одностороннім та двостороннім (багатостороннім), оплатним та безоплатним, завжди має письмову форму, є основним та реальним. Проте така правова характеристика цього договору є неповною та потребує подальшої розробки.

В залежності від значення підстави для його здійснення договори можна поділити на каузальні та абстрактні [1]. У Постанові Верховного Суду України від 11 вересня 2019 р. № 761/26153/15-ц наводиться позиція щодо розмежування абстрактних та каузальних правочинів: 1) цивільне законодавство розрізняє правочини в залежності від впливу підстав такого правочину на його дійсність і поділяє їх на казуальні та абстрактні, а саме ті, дійсність яких не залежить від їх підстави; 2) цим правочинам не властивий чіткий та тісний правовий зв'язок поміж підставами їх вчинення та їх дійсністю; 3) фактично підстава абстрактного правочину залишається «прихованою» та не є такою явною для виникнення прав та обов'язків учасників такого правочину; 4) разом з тим, на такий правочин розповсюджуються усі положення цивільного законодавства про правочини та положення про виконання зобов'язань, які в ньому містяться [2]. Таким чином каузальні правочини мають підставу (мету) вчинення, а її відсутність може зумовити його недійсність, в свою чергу, в абстрактних правочинах не визначаються підстави їх вчинення [3, с. 164].

Каузальні правочини є найбільш поширеними і до них відносять дарування, купівлю-продаж, комісію, найм тощо. До абстрактних правочинів виносяться відступлення права вимоги, вексель та гарантія. Як бачимо, каузальними та абстрактними зазвичай називають

правочини, а не договори. І хоча проблематика розмежування договорів та правочинів не є темою даного дослідження, слід погодитись з А. О. Гордеюк, яка дійшла наступних висновків: 1) ці правові категорії об'єднує належність до юридичних фактів дії; 2) договір є різновидом правочину як юридичний факт дії, тому правочин зіставляється з договором як загальне й частка, при цьому кожний договір є правочиним, але не кожний правочин є договором; 3) договір розуміють у цивільному праві в кількох аспектах (як юридичний факт дії, як зобов'язальні правовідносини і як документ), правочин же має ще більш складну правову природу, тому що передбачає як різновиди, крім правочину-договору, інші види правочинів, що мають певні правові режими (заповіт, доручення тощо); 4) поділ правочинів на односторонні та дво-, багатосторонні за критерієм наявності певної кількості сторін правочину, що беруть участь у здійсненні правочину, слід відрізнити від поділу договорів на односторонні та дво-, багатосторонні за іншим критерієм – наявності взаємних прав та обов'язків у сторін (контрагентів) договору [4, с. 88].

З урахуванням зазначеного слід визнати, яким правочиним є договір про нерозголошення конфіденційної інформації, каузальним, чи абстрактним. Відповідь на це питання має принциповий характер, адже впливає на правову природу даних відносин, зокрема, у разі виникнення спору про порушення зобов'язань. Наприклад, каузальний договір може не породжувати юридичних наслідків, якщо його мета є нездійсненою або протизаконною [5, с. 53].

Метою договору про нерозголошення конфіденційної інформації є створення юридичного зобов'язання з нерозголошення, взаємного обміну матеріалами чи іншою важливою інформацією, доступ до якої обмежено третім особам, а також зберігання конфіденційної (комерційної) інформації [6, с. 272]. Зазначена мета дозволяє визначити досліджуваний договір як класичний приклад закріплення негативних зобов'язань.

Слід погодитись з А. М. Гужвою, що найбільш поширеною є практика встановлення негативних зобов'язань у якості окремих умов договорів, але існує певна категорія договорів, предметом яких є лише зобов'язання (наприклад, «договори про ексклюзивність», угоди про нерозголошення конфіденційної інформації, угоди про не конкуренцію), і якщо інтерес кредитора складає саме бездіяльність у певній сфері, утримання від певних дій боржника, без обов'язку активної поведінки, то наразі маємо

негативні зобов'язання не у якості окремих умов договору, а зобов'язання з негативним змістом [7, с. 55].

Causa договору про нерозголошення конфіденційної інформації є чітко визначеною та полягає у створенні негативних зобов'язань, які обов'язково відображаються в договорі. Мета має принципове значення для його дійсності та відображається шляхом формулювання його предмету та інших положень змісту. В якості прикладу можна навести Постанову Дніпровського апеляційного суду від 24 січня 2023 р. № 176/2285/18, в якій прямо зазначено, що з метою збереження конфіденційної інформації між позивачем та відповідачем був укладений договір про конфіденційність, нерозголошення та збереження комерційної таємниці та конфіденційної інформації [8]. Даний приклад демонструє акцент на значенні мети для даного договору та підтверджує, що договір про нерозголошення конфіденційної інформації є каузальним правочином.

В залежності від еквівалентності зустрічного задоволення договори поділяються на еквівалентні (мінові) та алеаторні (ризикові) [9, с. 17]. Міновими, визнаються договори, в яких благо, що передається, за вартістю є однаковим або приблизно однаковим із зустрічним наданням іншої сторони [10, с. 35]. Через те що договір про нерозголошення конфіденційної інформації направлений на створення негативних зобов'язань та у більшості випадків має безоплатний характер, доцільно говорити не про передачу сторонами благ однаодній, а про створення зустрічних зобов'язань з нерозголошення.

Якщо сторони даного договору передають конфіденційну інформацію одна-одній, то її значення (вартість) визнається однаковою. Це підтверджується тим, що практика укладання даних договорів не передбачає встановлення різного розміру відшкодування для сторін за розголошення конфіденційної інформації. Тобто, в договорі визначається єдина сума компенсації за розголошення інформації, не залежно від того, яка сторона її розголосила. Зазначене дозволяє припустити, що досліджуваний договір є еквівалентним.

В той же час, коли договір про нерозголошення конфіденційної інформації укладається в межах трудових відносин, або передбачає передачу інформації лише однією стороною, його еквівалентність викликає сумніви. В такому випадку, лише одна сторона передає благо (інформацію), а інша отримує зобов'язання щодо її нерозголошення. Інтерес взяття таких зобов'язань може бути

пов'язаний з бажанням отримати посаду, матеріальну винагороду (якщо договір оплатний) та інші соціальні та економічні вигоди.

Проте, метою досліджуваного договору є не передача благ, а забезпечення безпечності здійснення зобов'язань, які виникають на інших підставах. Тобто, договір про нерозголошення конфіденційної інформації укладається не для того щоб передати благо (інформацію), а для того, щоб стало можливим виконання трудових обов'язків, зобов'язань з надання послуг тощо. Цей договір носить не міновий, а превентивний характер, створюючи умови для недопущення розголошення інформації. Фактично, цей договір направлений на визначення наслідків порушення його умов, порядку та механізму компенсації. Створюючи негативні зобов'язання, договір про нерозголошення конфіденційної інформації має ознаки алеаторності. Слід погодитись, що ризик в алеаторних договорах полягає в певній невідомості, адже на момент укладення договору про його результат можна говорити лише з ймовірністю, адже до кінця невідомо, чим обернеться цей правочин – позитивними чи негативними наслідками для контрагента [11, с. 26].

Традиційно ризиковими визнаються договори довічного утримання, страхування, зобов'язання з азартних ігор (договір гри, парі, лотереї тощо), окремі договори щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності (зокрема, ліцензійний договір на друкування твору автора або на постановку його п'єси) та інші договори [12, с. 264]. І хоча в наукових колах не проводиться дискусія про визначення договору про нерозголошення конфіденційної інформації еквівалентним або алеаторним, ми вважаємо, що він має більше ознак ризикованості, а ні міновості. Ю. О. Заїка, І. С. Тімуш та О. О. Ловяк наголошують, що особливістю алеаторних або ризикових договорів виступає можливість чітко визначити межі виконання обов'язків на момент укладення договору, однак втрата чи збагачення однієї із сторін залежить тільки від випадку [13, с. 208]. Це повністю відповідає правовій природі договору про нерозголошення конфіденційної інформації, адже сторони чітко визначають у ньому межі виконання обов'язків (зміст конфіденційної інформації, умови її зберігання та розповсюдження, відповідальність тощо), але втрата чи збагачення однієї із сторін неможливо спрогнозувати, адже вона відбудеться лише у разі порушення умов договору.

Також ми вважаємо, що досліджуваний договір не можна визнати публічним. Публіч-

ним є договір, в якому одна сторона - підприємець взяла на себе обов'язок здійснювати продаж товарів, виконання робіт або надання послуг кожному, хто до неї звернеться (роздрібна торгівля, перевезення транспортом загального користування, послуги зв'язку, медичне, готельне, банківське обслуговування тощо) [14, ч. 1 ст. 633]. За ЦК України 12 договорів віднесені до публічних, але через публічну оферту (рекламу) властивості публічності можна надати й іншим договорам, що надає підставу для виділення різновидів публічних договорів: нормативно визначений, рекламно визначений, визначений іншим чином (наприклад судом для спонукання монополістів до укладення договору через суд) [15, с. 124]. Отже, непоіменовані договори також можуть бути публічними, але договір про нерозголошення конфіденційної інформації не відповідає умовам публічності.

З дослідження Е. В. Твердохліб можна виокремити деякі основні вимоги до публічних договорів: 1) укладається між підприємцем та споживачем; 2) підприємцю у сфері торгівлі, виконання робіт чи надання послуг прямо заборонено відмовляти в укладенні договору особі, яка виявляє бажання його укласти чи надавати якому-небудь учаснику перевагу, якщо інше прямо передбачено законом, а всі умови договору як істотні так і не істотні повинні бути для всіх потенційних суб'єктів учасників договору однаковими; 3) публічний договір є способом захисту споживачів [16, с. 257]; 4) публічний договір має місце в тих випадках, коли товари, роботи або послуги, що надаються внаслідок укладення такої угоди, призначені для одночасного користування великої кількості осіб, без будь-якої персоналізації останніх; 5) для публічних договорів є притаманним використання типових правових конструкцій, які відповідають характеру договірних правовідносин [16, с. 25].

Договір про нерозголошення конфіденційної інформації не відповідає характеристикам публічного договору, адже не обов'язково пов'язаний з відносинами підприємець-споживач, його предмет не передбачає одночасного користування великою кількістю осіб та вимагає персоналізацію останніх, а використання типових правових конструкцій не є характерним, адже такий договір має відображати специфіку конкретних правовідносин, індивідуального визначення змісту конфіденційної інформації, умов користування нею тощо.

Навіть якщо договір про нерозголошення конфіденційної інформації укладається

для забезпечення гарантій для публічного договору (наприклад, надання інформаційних послуг), сам він не є публічним.

Зазвичай, договір про нерозголошення конфіденційної інформації, є взаємопогоджуваним, а не договором приєднання, хоча законодавством і не встановлена обов'язкова форма даного договору в цьому контексті.

Наприклад, даний договір схожий на договір приєднання коли укладається в межах трудових відносин і працівник просто приймає умови роботодавця. Договором приєднання є договір, умови якого встановлені однією із сторін у формулярах або інших стандартних формах, який може бути укладений лише шляхом приєднання другої сторони до запропонованого договору в цілому, а друга сторона не може запропонувати свої умови договору [14, ч. 1 ст. 634].

Коли ми розглядаємо договір про нерозголошення конфіденційної інформації в межах цивільно-, та господарсько правових відносин, він набуває форму взаємопогоджаного. Це обумовлюється тим, що сторони самостійно визначають його умови, зміст конфіденційної інформації та ін., а отже, кожна сторона може запропонувати свої умови. Такі відносини ґрунтуються на принципах рівності сторін та передбачають відображення взаємних інтересів, що протирічить ідеї договору приєднання. Як зазначає Е. В. Вакулович, неможливість однієї зі сторін договору встановлювати чи змінювати його умови повністю виключає факт досягнення домовленості між сторонами, та за зовнішньою формою тяжіє до публічного договору, де учасники договору так само не впливають на зміст угоди з огляду на ідентичність останніх [17, с. 28].

В окремих випадках договір про нерозголошення конфіденційної інформації можна охарактеризувати як умовний правочин, якщо в ньому передбачено виникнення зобов'язань лише при настанні певних обставин у майбутньому. Наприклад, сторони можуть передбачити виникнення обов'язки не розповсюджувати певну інформацію, якщо компанія замовника вийде на IPO, випустить додаток, залучить інвестиції тощо.

Р. І. Таш'ян виділяє дві доктринальні точки зору щодо умовних правочинів: 1) до настання відкладальної умови правочину немає або він не створює жодних правових наслідків; 2) правочин існує, створює правові наслідки, але не всі [18, с. 68]. В будь-якому випадку, це створює правовідносини особливого роду (*sui generis*) та є нехарактерним, але допустимим, варіантом.

Договір про нерозголошення конфіденційної інформації може бути змішаним та містити елементи різних договорів. Така практика розповсюджена у сфері інформаційних технологій коли укладаються договори про надання ІТ послуг / виконання робіт.

Проте, ми вважаємо, що більш типовим є укладання договору про нерозголошення конфіденційної інформації як комплексного, а не змішаного. В. Г. Павлова зазначає, що саме змішані договори породжують нові договірні конструкції, тобто, непоіменовані договори, які потім отримують визнання та законодавче закріплення [19, с. 71]. І хоча договір про нерозголошення конфіденційної інформації є непоіменованим, він не обов'язково має бути змішаним. Саме через відсутність його жорсткої правової регламентації, сторони мають широкі можливості для визначення його змісту.

За своєю природою, цей договір ближче до договорів в сфері інтелектуальної власності, до яких традиційно відносять ліцензію, ліцензійний договір, договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, договір про створення на замовлення і використання об'єкта права інтелектуальної власності та договір комерційної концесії [20, с. 153].

Проте, через принцип диспозитивності, сторони можуть наділити договір про нерозголошення конфіденційної інформації елементами інших правочинів. В цьому випадку, він набуватиме додаткові характерні ознаки, наприклад, неможливість гарантування результа-

ту та нематеріальність, що характерне для інституту послуг [21, с. 103].

І хоча договір про нерозголошення конфіденційної інформації може містити елементи зазначених вище договорів, слід погодитись Р. А. Лідовець, що змішаним є договір, у якому поєднуються елементи договорів різних типів, що передбачені законодавством, і, разом з тим, не можна вважати змішаним договір, який поєднує різні види одного типу договору [22, с. 13].

Висновки. Проведений аналіз дозволяє визначити місце договору про нерозголошення конфіденційної інформації серед каузальних, абстрактних, еквівалентних (мінових) та алеаторних (ризикових) договорів, а також можливість його визнання публічним, умовним, змішаним, та договором приєднання.

В результаті дослідження ми дійшли висновку, що у більшості випадків, договір про нерозголошення конфіденційної інформації є каузальним, алеаторним, взаємопогоджуваним, комплексним та не є публічним. Проте, через відсутність детального правового регулювання цього договору, сторони можуть укласти договір про нерозголошення конфіденційної інформації який буде змішаним, мати форму умовного правочину тощо. У поєднанні з нашим попереднім дослідженням (*Правова характеристика договору про нерозголошення конфіденційної інформації*), дана публікація дає більш повне розуміння правової характеристики договору про нерозголошення конфіденційної інформації, що може стати підґрунтям для подальшого дослідження цієї проблематики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Редакція ВУЕ. Абстрактний правочин. Велика українська енциклопедія. URL: https://vue.gov.ua/Абстрактний_правочин.
2. Постанова Верховного Суду України від 11 вересня 2019 р. № 761/26153/15-ц
3. Цивільне право України: підручник : в 2 т. Т. 1 / кол. авторів; за ред. Г.Б. Яновицької, В.О. Кучера. Львів: «Новий Світ-2000», 2014. 444 с.
4. Гордеюк А. О. Проблема співвідношення категорій «правочин» та «договір» у цивільному законодавстві України. Гуманітарний часопис. 2014. № 4. С. 84-89.
5. Савченко В. Консенсуальний, каузальний та алеаторний характер договору про надання медичних послуг. Фармацевтичне і медичне право України (фармацевтичне і медичне законодавство, судова фармація, доказова фармація) : матеріали ІХ Міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, 16 листоп. 2012 р. 2012. С. 53-54
6. Осуховська Є. В. Впровадження договору про нерозголошення конфіденційної інформації у новий цивільний кодекс України. Шерешевські читання: Проблеми цивілістики в умовах пандемії та ІТ : матер. Всеукр. наук. конф., м. Одеса, 10 грудня 2021 р. Одеса: Фенікс, 2021. С. 270-273.
7. Гужва, А. М. Негативні зобов'язання у цивільному праві: постановка проблеми. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право», 2019. № 28. С. 50-59.
8. Постанова Дніпровського апеляційного суду від 24 січня 2023 р. № 176/2285/18
9. Тімуш І. С. Цивільно-правове регулювання ризикових (алеаторних) договорів: автореф. дис. ... кандидата юрид. наук: 12.00.03. К., 2004. 18 с.
10. Мічурін Є. О. Техніка складання договорів. Науково-практичний посібник. Х.: ЮрСвіт, 2006. 536 с.
11. Bulko L. O. Alleator contracts in the system of civil agreements. Scientific journal of public and private law. 2021. No. 3. P. 24-27. URL: <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.3.5>.

12. Тімуш І. С. Поняття та правова природа ризикових договорів у цивільному праві. Науковий вісник Ужгородського національного університету: Серія: Право. 2013. № 21. С. 282–285.
13. Заїка Ю. О., Тімуш І. С., Ловяк О. О. Українське цивільне право : навч. посіб. 3-є вид. перероб. та допов. Київ : ЦУЛ, 2014. 358 с.
14. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV : станом на 5 жовт. 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
15. Шишка Р. Б. Характеристика договорів. Юридичний вісник. 2013. № 4 (29). С. 121-127.
16. Твердохліб, Е. В. Концептуальна характеристика публічного договору. Проблеми цивільного права та процесу : тези доп. учасників наук.-практ. конф., присвяч. 98-й річниці від дня народження О. А. Пушкіна, м. Вінниця, 19 трав. 2023 р. Вінниця : ХНУВС, 2023. С. 256-260.
17. Вакулівч Е. В. Поняття «публічний договір» і «договір приєднання»: порівняльна характеристика. Право і суспільство. 2019. № 2. С. 24-30.
18. Таш'ян Р. І. До питання про розмежування недійсних та умовних правочинів. Правові Новели. 2021. № 13. С. 68-74.
19. Павлова В. Г. Щодо питання про природу змішаного договору. Римське право і сучасність: актуальні проблеми оновлення цивільного законодавства : матер. Всеукр. наук. конф., м. Одеса, 25 травня 2023 р. Одеса, 2023. С. 71-74.
20. Challenges of legal science and education: an experience of EU countries and introduction in Ukraine : Collective monograph. Riga, Latvia : Baltija Publishing, 2020. 462 p.
21. Савченко В. О., Савченко В. А. Характерні правові ознаки послуг: на прикладі медичних та туристичних послуг. Право і суспільство. Науковий журнал. 2015. № 4. С. 102-107.
22. Лідовець Р. А. Змішані договори в цивільному праві України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Львів, 2005. 20 с.

Стаття надійшла до редакції 01.02.2024

Стаття рекомендована до друку 12.03.2024

M. V. HURA

PhD in Law,

Senior Lecturer of the Department of Civil Law Disciplines,

E-mail: m.gura@karazin.ua,

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7695-7672>

V.N. Karazin Kharkiv National University

Kharkiv, 61022, Svobody square, 4

PLACE OF THE AGREEMENT ON NON-DISCLOSURE OF CONFIDENTIAL INFORMATION IN THE LEGAL CONTRACT SYSTEM

ANNOTATION. *Introduction.* The article examines the legal characteristics of a non-disclosure agreement.

Summary of the main results of the study. The author determines the place of a non-disclosure agreement among causal, abstract, equivalent and aleatory contracts and the possibility of its recognition as a public, conditional, mixed and accession agreement. The author emphasises that the Causa of a non-disclosure agreement is clearly defined and consists of the creation of negative obligations which must be reflected in the contract. The purpose is of fundamental importance for its validity and is reflected in the wording of its subject matter and other provisions of its content. The paper proves that since the agreement on non-disclosure of confidential information is aimed at creating negative obligations and, in most cases, is gratuitous, it is advisable to speak not of the transfer of benefits by the parties to each other but of the creation of counter-obligations on non-disclosure. It is noted that a non-disclosure agreement is concluded not to transfer a benefit (information) but to enable the fulfilment of employment duties, service obligations, etc. The author notes that the contract under study is not a substitute contract but a preventive one, creating conditions for preventing disclosure of information.

Conclusion. As a result of the research, the author concludes that in most cases, a non-disclosure agreement is causal, aleatory, mutually agreed, comprehensive and not public. However, due to this agreement's lack of detailed legal regulation, the parties may enter into a mixed agreement on non-disclosure of confidential information, which may be a conditional transaction, etc.

KEY WORDS: *legal characteristics of the contract, non-disclosure agreement, NDA, aleatory contracts, causal transactions, mixed and complex contracts, public contracts.*

REFERENCES

1. Editorial board of VUE. Abstract transaction. The Great Ukrainian Encyclopedia. URL: https://vue.gov.ua/Абстрактний_правочин. (in Ukrainian).
2. Resolution of the Supreme Court of Ukraine of September 11, 2019 No. 761/26153/15-ц (in Ukrainian).

3. Civil law of Ukraine: textbook: in 2 vols. Vol. 1 / team of authors; edited by H.B. Yanovytska, V.O. Kucher. Lviv: Novyi Svit-2000, 2014. 444 c. (in Ukrainian).
4. The problem of correlation of the categories "transaction" and "contract" in the civil legislation of Ukraine. Humanitarian journal. 2014. № 4. C. 84-89. (in Ukrainian).
5. Savchenko V. Consensual, causal and aleatory nature of the contract for the provision of medical services. Pharmaceutical and Medical Law of Ukraine (pharmaceutical and medical legislation, forensic pharmacy, evidence-based pharmacy): materials of the IX International Scientific and Practical Conference, Kharkiv, November 16. 2012 p. 2012. C. 53-54 (in Ukrainian).
6. Osukhovska E.V. Implementation of the agreement on non-disclosure of confidential information in the new Civil Code of Ukraine. Shereshevsky readings: Problems of civilization in a pandemic and IT: material of the All-Ukrainian scientific conference. All-Ukrainian scientific conference, Odesa, December 10, 2021: Phoenix, 2021. C. 270-273. (in Ukrainian).
7. Negative obligations in civil law: problem statement. Bulletin of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series "Law", 2019. № 28. C. 50-59. (in Ukrainian).
8. Decision of the Dnipro Court of Appeal of January 24, 2023, No. 176/2285/18. (in Ukrainian).
9. Timush I. S. Civil Law Regulation of Risk (Aleator) Contracts: PhD thesis: 12.00.03. K., 2004. 18 c. (in Ukrainian).
10. Michurin E. O. Technique of drawing up contracts. Scientific and practical manual. Kharkiv: Yursvit, 2006. 536 c. (in Ukrainian).
11. Bulko L. O. Aleator contracts in the system of civil agreements. Scientific journal of public and private law. 2021. No. 3. P. 24-27. URL: <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.3.5>.
12. The concept and legal nature of risk contracts in civil law. Scientific Bulletin of Uzhhorod National University: Series: Law. 2013. № 21. C. 282-285. (in Ukrainian).
13. Zaika Y. O., Timush I. S., Loviak O. O. Ukrainian Civil Law: a textbook. 3rd ed. revised and supplemented. Kyiv: TsUL, 2014. 358 c. (in Ukrainian).
14. Civil Code of Ukraine: Code of Ukraine dated January 16, 2003, No. 435-IV: as of October 5, 2013. 2023 p. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>. (in Ukrainian).
15. Shyshka R.B. Characterization of contracts. Legal Bulletin. 2013. № 4 (29). C. 121-127. (in Ukrainian).
16. Tverdokhlib, E. V. Conceptual Characterization of a Public Contract. Problems of civil law and process: abstracts of the participants of the scientific and practical conference, devoted to the 98th anniversary of the birth of A. Pushkin. 98th anniversary of the birth of A. A. Pushkin, Vinnytsia, May 19. 2023 Vinnytsia: KHNUIA, 2023. C. 256-260. (in Ukrainian).
17. Vakulovych E. V. The concepts of "public contract" and "contract of accession": a comparative study. Law and Society. 2019. № 2. C. 24-30. (in Ukrainian).
18. Tashian R. I. On the issue of distinguishing between invalid and conditional transactions. Legal Novels. 2021. № 13. C. 68-74. (in Ukrainian).
19. Pavlova V. G. On the nature of a mixed contract. Roman law and modernity: topical issues of updating civil legislation: materials of the All-Ukrainian scientific conference. All-Ukrainian scientific conference, Odesa, May 25, 2023. C. 71-74. (in Ukrainian).
20. Challenges of legal science and education: an experience of EU countries and introduction in Ukraine: Collective monograph. Riga, Latvia: Baltija Publishing, 2020. 462 p.
21. Savchenko V. O., Savchenko V. A. Characteristic legal features of services: on the example of medical and tourist services. Law and Society. Scientific journal. 2015. № 4. C. 102-107. (in Ukrainian).
22. Lidovets R. A. Mixed contracts in the civil law of Ukraine: PhD thesis ... Candidate of Law: 12.00.03. Lviv, 2005. 20 c. (in Ukrainian).

The article was received by the editors 01.02.2024

The article is recommended for printing 12.03.2024